

AMINTINDU-NE DE DOMNUL

Mulțumesc, frate Neville. Sunt atât de bucuros că sunt aici și avem harul de a sta împreună în locurile cerești în Isus Hristos. Numărul oamenilor nu m-a deranjat niciodată, ci m-a provocat, și întotdeauna m-am simțit mult mai bine când am stat cu un număr mic de oameni, deoarece cred că așa este Biserica: o minoritate. Noi avem un text biblic care spune: *„Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.”*

În ziua aceea, doresc să fiu numărat cu turma aceea mică despre care El a spus: *„Nu te teme!”*

Noi suntem fericiți pentru că am avut privilegiul de a veni în seara aceasta aici. În timp ce eram în camera mea de studiu și căutam un context pentru un text pe care doresc să-l folosesc curând, în adunările din Phoenix și Tucson, a venit cineva și a bătut la ușa mea. Am fost hrănit cu adevărat în Duhul, cu lucrurile bune ale lui Dumnezeu, despre un Ultimatum și un subiect despre Ultimatum. Deci, soția mea a venit, a bătut la ușă și mi-a spus că a venit cineva să mă vadă, apoi m-a întrebat:

„Vei merge la adunare în seara aceasta?”

„Cred că da,” i-am răspuns eu, apoi am mers mai departe, încercând să rămân în Duhul a ceea ce făceam.

După puțin timp, ea a revenit și mi-a spus că a venit un bolnav ca să mă rog pentru el. Atunci eu i-am zis: *„Voi merge la biserică și mă voi ruga acolo pentru bolnavi.”* Voi știți că în aceste situații trebuie să ajungem cât mai repede la oamenii bolnavi sau aflați în nevoi. Oricine a fost bolnav, știe cum să aprecieze ce înseamnă să fii vindecat de marea putere de vindecare a lui Dumnezeu. Este un lucru minunat și un mare privilegiu.

Pentru duminica viitoare, m-am gândit că dacă va fi cu voia Domnului și fratele Neville sau alți frați nu au nimic deosebit de adus, voi aduce mesajul meu de Crăciun, pentru că vor veni mulți oameni de departe, din Georgia sau din alte locuri, iar aceasta le va permite să se întoarcă la timp pentru a face cumpărăturile de Crăciun și alte lucruri. Billy mi-a spus că sora Dolores a pregătit pentru duminica viitoare niște daruri pentru copii, și un program scurt la care vor participa cu o piesă micuță de Crăciun, pe care doresc s-o aducă înainte de începerea serviciului. Atunci am întrebat: „Aceasta va fi duminică seara, nu-i așa?”

„Da,” au răspuns ei.

„Înseamnă că nu va interveni deloc în programul nostru.”

Marțea viitoare este ajunul Crăciunului, apoi va urma Crăciunul, și aceasta îi va presa pe oameni să se grăbească să se întoarcă acasă de Crăciun. Acesta este motivul pentru care i-am anunțat pe oameni încă din seara aceasta, desigur, dacă nu are ceva pregătit fratele Neville. Mie îmi place să le aduc oamenilor mesajul meu de Crăciun sau orice altceva îmi pune Domnul pe inimă să ofer. Motivul pentru care aduc mesajul dimineața și nu seara, este pentru ca oamenii care vin de departe, să aibă după-amiaza liberă pentru a ajunge acasă. Eu aș prefera să țin mesajul seara, deoarece cred că așa ar fi mai bine. Mie îmi plac mai mult mesajele de seară, când apune soarele, fiindcă este ceva deosebit... Dumnezeu venea în răcoarea serii și vorbea cu Adam în Eden. Vedeți, mie îmi place serviciul de seară, dar având în vedere circumstanțele, ar fi mai bine să ținem serviciile dimineața, pentru ca oamenii să se poată întoarce acasă.

Sunt recunoscător pentru faptul că a fost extins tabernacolul și acum este mai mult spațiu. După multă neliniște și agitație, am reușit să-l facem așa cum ne-am propus. Bătrânul frate Bosworth era un om cu simțul umorului și spunea: „Copilul care plânge mai tare primește cea mai mare atenție!” Aceasta înseamnă mult și ne face să plângem din când în când, nu credeți aceasta?

Aș dori să-l amintesc și pe fratele Anthony și asociații săi, pentru această muzică minunată. Când am intrat, am auzit cum cântau acele instrumente. Am dorit foarte mult ca măcar unul dintre copiii mei să cânte la trompetă sau la unul din instrumentele de suflat. Becky a început să învețe să cânte la pian, dar fiind o adolescentă, dorește să renunțe. Profesorul i-a spus că ar trebui să înceapă să cânte muzică populară. Voi știți la ce mă refer când spun aceasta: la uverturi și la muzică clasică, iar mai târziu va fi introdusă și muzica religioasă. Și iată că pe când a ajuns pe cele mai înalte trepte în acest domeniu, ea spus: „Vreau să renunț!” Copiii sunt o problemă și trebuie să aibă o chemare de la Dumnezeu pentru a face aceasta. Cred că sora ei, Sara, o va întrece, deși nu a luat niciodată nici măcar o oră de muzică. Chemarea lui Dumnezeu este mai presus de toate tentativele noastre.

Mie îmi plac foarte mult trâmbițele. Îmi amintesc că atunci când am închinat acest tabernacol Domnului, acolo într-un colț, trâmbițele au răsunat timp de o jumătate de zi:

Acolo jos la cruce, unde Salvatorul meu a murit,

Acolo jos, pentru iertarea de păcate am plâns eu,

Acolo a fost aplicat sângele peste inima mea.”

Aceasta s-a întâmplat în timp ce mă adânceam în contextul meu. Îmi amintesc că într-o seară am fost la biserica metodistă trinitară și bătrânul doctor Morrison... Cred că mulți dintre cei mai în vârstă vi-l amintiți pe doctorul Morrison, un sfânt bătrân. Asbury a pierdut unul dintre cei mai mari oameni care au existat, când l-a pierdut pe doctorul Morrison. Mie mi-a plăcut întotdeauna să-l ascult.

În seara aceea când m-am dus să-l ascult la biserica metodistă trinitară, în timp ce urcam cu soția mea la balcon, au pășit în față doi băieți care țineau în mână două

trâmbițe și au început să cânt: „Jos la cruce unde a murit Salvatorul meu!” Când am plecat, în timp ce mergeam pe stradă mi-am ridicat mâinile și am început să-L laud pe Dumnezeu. Nu m-am putut abține, pentru că este un fel de emoție pe care o simte creștinul născut din nou, iar când pulsează, trebuie să se întâmple ceva. Nu este nimic mai plăcut decât un creștin de modă veche. Așa este. Nu aș lua nimic și nu aș schimba cu nici o bogăție din lumea aceasta ceea ce m-a învățat Isus despre Sine.

Este printre noi un bărbat și de fiecare dată când privesc în spate și îl văd, simt cum îmi tresare inima. Este un bărbat care l-am văzut aseară că a luat Cina și merge cu o cârjă. Ți-a spus vreodată cineva că semeni cu Oral Roberts?

(„Mi-ai spus tu, când am pășit înăuntru. Am așteptat să văd dacă vei observa aceasta.”).

Cred că majoritatea dintre voi, l-ați văzut pe Oral Roberts. Fratele seamănă cu el, dar cred că este mai înalt. Semeni foarte bine cu el cum îți piepteni părul, ai fruntea și trăsăturile lui, și stai ca el. Astfel, de fiecare dată când te văd, mă întreb: „Este fratele Oral?” Cred că fratele Oral începe chiar acum o școală biblică undeva. Am auzit zilele trecute ceva discuții. Ce este (Fratele Neville spune: „Universitate”). Universitatea. Da. Cred că îl ajută fratele Carl Williams, sau așa ceva.

Să țineți minte că dacă va fi cu voia Domnului, duminică vom avea mesajul de Crăciun. Sunt mulțumitor pentru că am început să avem adunări în tabernacol și nădăjduiesc că aceasta nu va însemna doar un număr mai mare de oameni care se vor aduna aici, ci va fi și o înmulțire a harului lui Dumnezeu în această biserică sau pentru această biserică pe care am ridicat-o împreună. Noi o iubim.

Am să vă spun o mulțime de lucruri, dar nu vreau să vă iau mult timp. Aș fi vrut să vă spun ceva dar este ceva ce nu se poate spune în public. Sunt o mulțime de lucruri (înțelegeți cu toții) pe care le știți și sunt în Numele Domnului, dar cu toate acestea nu se pot spune. Vedeți? Uneori trebuie să le păstrezi pentru tine. Este

ceva care se mișcă de câțva timp și este pe cale să se întâmple din nou, iar eu am fost tot timpul treaz și atent ca să-L privesc pe Duhul Sfânt mișcându-Se printre oameni până în acel punct. Știu că nu este un lucru pământesc, ci Îl văd pe Duhul Sfânt mișcându-Se în acel lucru și cred că ni-l va descoperi la timpul potrivit.

Amintiți-vă că aceasta arată prezența lui Dumnezeu printre oameni. Este așa cum a spus fratele Neville nu demult: „Dumnezeu nu ne socotește neînțelegerile dintre noi și comportamentul nostru necuviincios.”

Profetul care s-a dus să privească Israelul de pe munte, a putut să vadă cu ochiul firesc cât erau de înafara ordinii, cât de greșit au procedat și cum ar fi trebuit să fie pedepsiți, dar ceea ce nu a văzut el, a fost Stânca lovită și Șarpele de aramă care era în mijlocul lor și făcea ispășirea. Vedeți, când Balaam a privit Israelul de sus, a văzut imediat un motiv ca să-i blesteme, dar când i-a privit Dumnezeu, El a văzut ispășirea. El a spus despre Israel: „*Tăria lui este ca a bivolului.*” Amin. Și: „*Cine va putea sta împotriva voastră?*”

„Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove!

Locuințele tale, Israele!” Acesta este felul în care îl vedea Dumnezeu pe poporul Său. Înțelegeți? El nu îl vedea în felul în care îl vedeau oamenii, nici cum îl vedeau demnitarii, ci în felul cum îl vedea El.

O, Doamne, îngăduie ca aceasta să fie și partea mea! Lasă ca aceasta să fie și partea mea pentru că nu am nimic cu care să mă pot lăuda.

Nu aduc nimic în mâinile mele,

Ci pur și simplu mă alipesc de crucea Ta.

Vedeți, aceasta este tot ce avem noi. Aici avem un grup evanghelic și ne place să

aducem Cuvântul. În seara aceasta, aş vrea să vă vorbesc puţin şi cred că mulţi dintre voi ar dori să deschidă Scriptura... Ceea ce este ciudat, este că Ea s-a deschis exact în locul de unde voiam să citesc. Da, domnilor, este ciudat că s-a deschis exact la 1Corinteni capitolul 11, în timp ce mă gândeam că pe aici pe undeva am câteva notiţe despre acest text din 1Corinteni 11. Da, sunt aici, dar înainte de a ne apropia să citim din Cuvânt, aş vrea să ne apropiem de Autor, ca să-L rugăm să ne ajute să vedem Cine este Cuvântul, ca să putem cere îndurare şi binecuvântările Sale în timp ce-L studiem pe El, Cel ce este Cuvântul. Să ne rugăm.

Doamne Dumnezeule plin de har şi de îndurare, care ai fost atât de binevoitor de-a lungul epocilor, după ce omul a păcătuit şi a deschis acea prăpastie de netrecut între Tine şi el, o prăpastie pe care n-ar fi putut s-o treacă niciodată singur, dar Tu, Dumnezeul cel plin de har şi îndurare, Te-ai pus în locul omului căzut şi l-ai adus înapoi. Aceasta a umplut de bucurie inimile celor care Te-au cunoscut, Doamne, fiindcă în marea Ta milă şi dragoste, Te-ai pus în locul omului păcătos. Pe acest Mijlocitor ne bazăm în seara aceasta, pe Cel ce a murit în locul nostru, al păcătoşilor, pe Cel drept care a luat toată vina noastră asupra Sa. În El ne încredem noi.

Acum, venim la Cuvântul Tău, cu capetele şi cu inimile plecate, cu supunere şi respect, dar şi plini de recunoştinţă, şi Te rugăm să ne dai har, în seara aceasta, prin Duhul Sfânt, şi Pâinea Vieţii de care avem nevoie ca să trăim.

Doamne, Tu ştii exact de ce avem nevoie, iar noi ştim că ne-ai promis că dacă vom cere ceva, vom primi.

În seara aceasta, îi amintim şi pe cei care sunt bolnavi şi în nevoi, ca să-Ţi reverşi peste ei harul şi îndurarea Ta din belşug.

Tată, Te rugăm şi pentru cei care au căzut, ca această sărbătoare să le aducă aminte de locul în care au fost odată şi de unde au căzut pierzând părtăşia cu Tine. Doamne, Te rugăm să-i aduce înapoi, în adunare, în Adunarea celor întâi născuţi,

acolo unde este har și îndurare, dragoste și bunătate, vindecarea sufletelor, a minților și a trupurilor lor. Dă-ne aceasta, Doamne.

Binecuvântează Cuvântul Tău în seara aceasta, întărește-ne pe fiecare dintre noi și dă-ne binecuvântările Tale, deoarece Îți cerem aceasta în Numele Domnului Isus. Amin.

Acum aș vrea să citim cu atenție din **1Corinteni 11.23-25**:

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine.

Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”

Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.”

Dacă ar fi să aleg un titlu pentru tema despre care vreau să vorbesc în seara aceasta, ar fi: „Amintindu-ne de Domnul.” Sună ca un mesaj care ar fi trebuit predicat duminica trecută, la Cina Domnului, dar aș dori să-l privim pentru câteva minute, dintr-un unghi diferit, în timp ce ne adunăm gândurile împreună, spre slava Domnului.

Am putea începe cu masa Domnului, pentru că acesta este un loc bun despre care ne amintim cu toții. Ni-L amintim pe Domnul la masa Sa, iar Pavel a spus că noi trebuie să mâncăm pâinea, apoi să luăm paharul și să bem vinul în amintirea a ceea ce a făcut El pentru noi.

Desigur, voi nu vreți să faceți aceasta ca ceva obișnuit, ca și ceva ce faceți în fiecare zi, ci doriți s-o faceți din inimă, pentru a vă aminti de Domnul. Înțelegeți? Să vă amintiți că numai harul și îndurarea Sa vă dă singura nădejde pe care o aveți, pentru că indiferent ce veți face voi vreodată, nu va fi nimic care să se poată compara cu ceea ce a făcut Hristos pentru voi.

În săptămâna aceasta am avut o experiență tristă, dar pot spune că a fost totuși una glorioasă, deoarece am înmormântat un frate care a stat cândva aici cu noi. Mă refer la fratele Busty Rogers sau Everett, cum îl numeam noi. Am mers la serviciul funerar împreună cu fratele Banks Wood și cu fratele Sothmann. Am făcut o călătorie prin zăpadă, până în locul unde l-am îngropat pentru prima dată în urmă cu aproximativ douăzeci și cinci de ani, doar că atunci l-am îngropat în apă în Numele Domnului Isus Hristos.

În timp ce treceam vechiul pod din Totten Ford, le-am zis fraților care mă însoțeau: „Într-o zi, când un predicator denominațional a ridicat acolo un cort mare, a spus: „Fanaticul acela de acolo de jos, din biserica baptistă, botează în Numele Domnului Isus Hristos. Dacă cineva este botezat așa, nu are ce căuta în cortul meu!”

Din întâmplare, acolo era cineva care fusese botezat în Numele Domnului Isus Hristos, iar acela era fratele George Wright și familia sa. Astfel, singurul lucru pe care au putut să-l facă, a fost să nu se mai ducă acolo.

Apoi, într-o zi, bărbatul acela a renunțat să meargă la adunarea lui și a venit să vadă ce se petrecea în adunarea noastră; a venit însoțit de adunarea lui. Plouase sus pe dealuri și pământurile noroioase fuseseră spălate de ploaie, ceea ce făcuse ca apele râului Albastru să fie foarte tulburi. Totuși, am pășit în apa aceea, iar unul dintre diaconi mi-a dat Biblia, și eu am citit ceea ce a spus Petru în ziua de Rusalii:

„Pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh.” (Fapte 2.38).

A fost ziua în care a venit acolo și Georgie Carter, fata care cântărea aproximativ treizeci de kilograme, după ce zăcuse în pat timp de nouă ani și opt luni, fără să se miște. Cei din biserica de care aparținea ea, au spus că dacă cineva va îndrăzni să participe la vreuna din adunările mele, va fi excomunicat din părtășia lor. Ea fusese vindecată cu o seară înainte și dorea să fie botezată. Eu avusesem o vedenie pentru ea și a fost vindecată. Cred că vă amintiți povestea ei, că avusese brațele și picioarele deformate, dar în urma vedeniei pe care o avusesem, prin puterea Duhului Sfânt mi-am pus mâinile peste ea și a fost vindecată pe loc. Ea aparținea de aceeași biserică metodistă, dar iată că predicatorul metodist de care v-am spus, fratele Smith, a venit pe malul râului împreună cu biserica sa, iar eu am început să botez conform Bibliei, cu botezul creștin.

După ce am botezat cinci sau șase persoane, am văzut că rândurile grupului care venise să asiste la botez, s-au spart. Grupul acela de metodiști au venit și au intrat în apă îmbrăcați cu hainele lor bune, pentru că voiau să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Unul câte unul, bărbați în costume și doamne cu haine din mătase pășeau prin acel noroi ca să se mărturisească și să fie botezați, ștergându-și fața plină de lacrimi și spălându-și rujul de pe buze. Împreună cu grupul acela, a venit și un bărbat puternic, cu umeri lați, cu părul tuns scurt și cu fața deschisă, un bărbat care părea foarte hotărât și care a intrat în apă cu costumul lui frumos de culoare albastră. El a spus: „M-am decis și eu!” Acela era Busty Rogers. A venit fără ca cineva să-i fi spus ceva și l-am îngropat acolo, în Numele Domnului Isus Hristos, pe baza mărturiei lui, iar săptămâna trecută l-am pus sub gazonul din Milltown. În predica pe care am ținut-o cu ocazia aceea, am vorbit despre desăvârșirea învierii.

Eu sunt misionar și am văzut tot felul de zei și filozofii, și pot să vă spun că tot ce este în afara creștinismului este numai filozofie, fiecare crezând una sau alta. Dar creația a fost făcută de marele Creator. Vedeți? Dacă există o creație trebuie să fie și un Creator.

Lucrarea fiecărui om îl reflectă pe el însuși. Astfel, dacă este un tâmplar bun, trebuie să facă o treabă bună; dacă este un mecanic bun, trebuie să repare bine. De ce? Pentru că munca voastră, ceea ce faceți, vă reflectă pe voi. Tot așa, creația

lui Dumnezeu Îl reflectă pe Dumnezeu. Dumnezeu a făcut totul cu un scop, iar ceea ce servește scopului lui Dumnezeu, are parte de înviere atunci când moare.

Eu v-am dat de multe ori ca exemplu natura, fiindcă este la fel ca și cu florile și copacii. Când răsare dimineața, soarele este slab ca un nou născut, razele sale sunt slabe. În jurul orei zece este un adolescent, iar pe la ora doisprezece strălucește în toată puterea sa, în splendoarea unei femei sau a unui bărbat tânăr. În jurul orei două după-amiaza, ajunge ca mine, iar pe la ora cinci după-amiaza apune încet, ca un bunic. Ce urmează? Încet, încet, razele lui se retrag de pe pământ și moare. Dar acesta este sfârșitul lui? Soarele servește scopului lui Dumnezeu. Astfel în timp ce străbate Pământul, el ridică viața biologică. Toate plantele care fuseseră moarte pe timpul iernii, au fost ridicate de razele calde ale soarelui. Dar apusul soarelui care servește scopului lui Dumnezeu este sfârșitul lui? Nicidecum! În dimineața următoare, el se ridică din nou cu o nouă viață. Fiecare copac face la fel, totul face la fel: luna, stelele, sistemul solar, toți și toate arătând spre o făgăduință.

La fel este omul care servește scopului lui Dumnezeu: pentru el este o înviere la fel de sigură ca tot ceea ce vedem aici. Este singurul lucru pe care trebuie să-l faci, iar Dumnezeu îl așteaptă la timp, așa cum o face și cu natura.

Acum este timpul când frunzele cad de pe copaci. Sunt roșii, verzi, galbene, albastre, maro, deci, au tot felul de culori pe marele piept al pământului, iar Dumnezeu știe că după ce plantează buchetul Său toamna, există o înviere primăvara. Pământul se învârte în jurul orbitei sale până când ajunge la soare din nou și ridică florile îngropate. Să nu spuneți niciodată: „Acesta este sfârșitul!”, fiindcă nici frunzele maronii care cad de pe copaci, nu spun că acela este sfârșitul. Singurul lucru care trebuie să se întâmple este ca ciclul timpului lui Dumnezeu să plutească în jur până la sosirea timpului venirii Fiului lui Dumnezeu, și atunci, fiecare creatură care a murit în Hristos, se va ridica din nou în prezența Sa, amintindu-ne de El.

Oh, aș dori ca atunci când voi ajunge la sfârșitul drumului meu, să mor în prezența

Sa, amintindu-mi că El este Învierea și Viața. El este Aceasta, iar noi venim la masa Domnului și credem că ceea ce numim „Cină” este luarea pâinii, dar punem un lucru corect într-un loc nepotrivit. Nu pâinea sau vinul contează, fiindcă acestea sunt doar pâine și vin; ceea ce contează este Cina care înseamnă „a vorbi cu”, iar vorbind cu El, ne amintim de El. De aceea cred că este cel mai binecuvântat timp al serviciilor. Înțelegeți? Fiecare ceas al vieții noastre ar trebui să fie o Cină cu El. O cină cu Domnul este ca o oază în deșert; este ca un izvor care alimentează o fântână lângă care se oprește călătorul și bea până când își potolește setea. Aceasta înseamnă să ne amintim de Domnul. Să venim la masa Sa. Este un mare har să putem veni la masa Sa împreună cu călătorul care este în trecere, care călătorește pe acest pământ, și să bem din binecuvântările Sale, din Cuvântul Său; să stăm în părtășie în jurul Cuvântului Său până când sufletele noastre însetate sunt săturate. Astfel, când părăsim locul de închinare suntem reîmprospătați și săturați și mergem afară pentru a înfrunța din nou problemele deșertului, problemele vieții din deșert.

Da, Cina este o oază în deșert care ne reîmprospătează și ne potolește când suntem însetați. Fiecare închinător ar trebui să participe la ea, fiindcă este pentru fiecare închinător adevărat care tânjește să ne adunăm împreună. Este ceva divin în legătură cu părtășia, fiindcă este sfântă și rânduită de Dumnezeu, iar cei dreți însetează după ea.

David a spus: *„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!”* Micuțul cerb rănit și hăituit de câini, a fost îndepărtat de ascunzișul său. El stă, gâfâie și privește în jur fiindcă, cu simțul mirosului pe care i l-a dat Dumnezeu, poate mirosi apa de la câțiva kilometri depărtare. El știe că dacă ajunge la acel izvor, va trăi, pentru că nu va mai putea fi prins. Dacă poate ajunge la apă, poate păcăli câinii care se află pe urmele lui, deoarece a găsit sursa vieții.

Tot așa, când biserica ajunge să înseteze să ajungă în prezența lui Hristos, la Sursa Vieții ei, nici un diavol nu o mai poate doborî. Chiar și moartea este învinsă acolo. Oh, ce nădejde! Ce loc! Reîmprospătați-vă, iar când faceți aceasta, amintiți-vă că Cel care a făcut posibil acest lucru pentru noi este Hristos. Noi trebuie să ne

amintim că El a făcut toate aceste lucruri pentru noi. Amintiți-vă că odinioară, noi, neamurile, eram străini și fără Dumnezeu, purtați de idoli fără grai.

Țineți minte că Hristos nu a murit numai pentru evrei, ci pentru toată rasa căzută a lui Adam. Când venim să ne amintim de El la Izvorul Cinei Sale, aceasta trebuie să ne amintească și de timpul în care Israelul era în călătoria sa. Ei au pornit în călătorie împlinind ceea ce li s-a spus, dar în drumul din Egipt spre țara făgăduită, ei au rămas fără apă. Totul era uscat și sub fiecare deal sub care ar fi trebuit să fie izvoare de apă, nu era nimic. Piereau în deșert! Dar atunci a apărut Stânca, iar Moise a lovit-o și din ea a curs apă din belșug, așa că fiecare bărbat însetat, fiecare femeie însetată, fiecare copil sau animal însetat, au putut să bea pe săturate.

Așa cum scrie în Ioan 3.16, versetul de aur al Bibliei:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El (crede, adică ia Cina și își amintește de El) să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Să ni-L amintim pe Hristos, Stânca noastră care a fost lovită pentru a salva oamenii care mureau, pe neamurile aflate pe moarte, pe evreii care mureau, lumea care pierdea. Hristos Și-a dat Viața pentru ca fiecare om care flămânzea sau înseta, să primească din belșug, așa cum spune profetul: *„Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte fără bani și fără plată!”* Veniți pentru că este Cina, veniți în amintirea Domnului.

Gândindu-mă la Domnul, îmi amintesc de un alt loc de reîmprospătare, la fântâna numită în ebraică „Beer Lahai Roi”, adică *„Fântâna Celui care trăiește și mă vede”* (În traducerea noastră scrie: *„Fântâna Celui care mă vede”*, adică „Lahai Roi”. Deși era într-o lucrare îngăduită de Domnul, Agar a înțeles greșit, mai bine zis a judecat greșit ceea ce se petrecea și ca urmare a fost alungată de Sara și nu a mai avut nici un loc unde să meargă cu un copil care era pe moarte din cauză că puțina apă pe care o avusese la ea se terminase. Micuțul plângea... numai o mamă știe ce

Înseamnă să auzi un copil plângând pentru că îi este sete și să-l vezi cum i se usucă buzele de sete și este tot mai slab și mai aproape de moarte cu fiecare minut care trece. Era alungată și nu avea unde să meargă. Avusese o ploscă cu apă, dar se terminase, și în timp ce micuțul ei plângea pentru că îi era sete, ea s-a gândit să se târască puțin mai încolo ca să nu-l vadă cum moare. Fără îndoială, inima ei nevinovată striga: „Doamne, ce am făcut? Oare ce am făcut?” Nu putea suporta să-și vadă copilașul murindu-i în brațe, de aceea l-a lăsat sub un tufiș. Apoi s-a dus cât o aruncătură de arc, probabil cam o sută de metri, a îngenuncheat lângă un copăcel și a început să plângă și să se întrebe: „De ce?” De ce a venit peste ea această nenorocire dacă a făcut ceea ce era bine?

De multe ori ne întrebăm de ce vin bolile și neputințele peste noi, dar este posibil să se întâmple așa ca să vedem mila și îndurarea Domnului.

În timp ce se gândea la aceasta, ea auzea țipetele tot mai slabe ale micuțului care se stinge cerând apă. Apoi, deodată a auzit un Glas care o întreba: „De ce plângi?” Și-a ridicat privirea și când s-a uitat, a văzut fântâna a cărei apă sălta în sus. Ce izvor de reîmprospătare! „Beer Lahai Roi”, adică „Fântâna Celui care trăiește și mă vede!” El, Cel care nu poate muri! Melhisedec! El Shaddai! „Cel care trăiește, care mă vede și îmi cunoaște nevoile, și-a amintit de mine. El și-a amintit de mine, așa cum îmi amintesc și eu de El, și știu că El trăiește și a făcut să izvorască această fântână în pustie.”

Oh, noi am putea aplica aceasta astăzi, în mesajul acestui timp, când bisericile, denomițiile și predicatorii Evangheliei sociale, au lăsat moda lumii să pătrundă înăuntru, să separe și să rupă! Apoi, ne gândim că fântâna Celui care trăiește și ne vede este din nou aici, în seara aceasta. Aceasta este ceea ce ar trebui să însemne în seara aceasta pentru închinător, „a ne aminti de Domnul.” Da. Oh, ea este neînțeleasă și alungată! Când a fost aici pe pământ, Isus a spus: „*Eu sunt apa vie; Eu sunt Apa Vieții.*”

Aș vrea să mai aduc un gând pe care îl am în minte. Când i s-a făcut lui Isus procesul acela, pentru nimic altceva decât de dragul batjocurii... a fost trimis de la

Pilat la Irod. Pilat n-ar fi trebuit să facă aceasta, dar ceea ce încerca să facă era să-și spele mâinile, să nu aibă nici o legătură cu ceea ce se petrecea sub ochii lui. Însă, odată ce problema este în mâinile tale, trebuie să iei o decizie. Nu o poți plasa altcuiva, pentru că este vorba de tine și El. Adevărul este că El a fost trimis la Irod ca să fie batjocorit, deoarece avea renumele de „făcător de minuni și exilat al bisericii”. Pilat l-a trimis la Irod, gândindu-se că poate aceasta va înlătura vechea lor dușmănie. Așadar, Isus a fost dus de-a lungul străzilor și prin piețe, până când a ajuns la înalta curte a lui Irod. Când l-a întâlnit pe Isus, el s-a întâlnit cu singura lui șansă la viață. Cât de ignorant poate fi un om!

O, dacă ar fi știut Irod că în fața lui stătea împlinirea a ceea ce vestise fiecare profet evreu, a dorinței foamei și setei lumii, împlinirea a ceea ce fiecare înțelept și profet vestise vreodată! El avea oportunitatea să-și umple inima păcătoasă cu mila și harul Domnului. Cât de ignorant a putut fi acest om! Totuși, cu toate acestea, Irod nu a fost mai ignorant decât un om din ziua de astăzi, căruia îi este prezentat același lucru, pentru că noi am avut două mii de ani în care ne-am bucurat de învățăturile și harul Său. Dar ce lucru prostesc a făcut Irod atunci când El stătea înaintea lui și nu l-a cerut har și îndurare și nu l-a rugat să-i ierte păcatele! Eu cred că acest bărbat nu a realizat că înaintea lui stătea o asemenea Personalitate. Să pătrundem puțin mai adânc în aceasta. Problema era că Bărbatul care stătea înaintea lui, nu se bucura de un renume bun dat de poziția socială sau de apartenența la una din diferitele organizații sau loje existente în vremea aceea. Isus nu avea un asemenea renume, dar era vestit printre oamenii care cunoșteau Biblia și făgăduințele scrise în ea. Dacă-mi permiteți să merg puțin mai adânc, El a fost recunoscut și primit de cei care erau hotărâți mai dinainte pentru Viața veșnică, dar Irod nu a putut vedea aceasta, el nu a știut niciodată Cine era El. Ce lucru trist! Cel despre care profeții vorbiseră timp de patru mii de ani, împlinirea plânsului și rugăciunilor lumii stătea chiar în fața lui, dar nu l-a putut vedea.

Așa cum am spus deja, cred că Irod a fost un ignorant pentru că a luat o decizie prostească în loc să îi ceară milă și îndurare. Vedeți? El a vrut să se amuze: „Oh, am auzit că ești un făcător de minuni!” Astfel, l-a cerut să-l distreze, în loc să-l ceară îndurare.

Aceasta face și lumea de astăzi, are exact atitudinea lui Irod când Îl vede pe Hristos, Făcătorul de minuni, făcând și astăzi aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci. Imediat spun: „Lasă-mă să Te văd făcând aceasta sau cealaltă!”

Spuneți că Irod va primi un loc rău în care să stea? Oamenii din ziua de astăzi vor primi un loc și mai rău în care vor sta! Irod a avut patru mii de ani de experiențe ale profeților și înțelepților de care s-ar fi putut bucura, dar noi avem șase mii de ani, cu o învățătură mult mai puternică decât ceea ce aveau ei atunci. Cu siguranță. Care a fost problema cu Irod? El nu i-a dat niciodată importanță și nu s-a gândit niciodată cu seriozitate la aceasta. Nu s-a oprit nici măcar o clipă să se gândească la ceea ce auzise, și acum se întâmplă același lucru cu oamenii de astăzi. Ei văd acest Ceva mare care îi înfioară puțin, dar nu se opresc suficient de mult timp ca să se gândească la aceasta, ci preferă să asculte explicațiile unui teolog sau rabin.

Când mă gândesc la Jeffersonville, cât de des v-am adunat așa cum își adună cloșca puii, dar voi n-ați vrut să luați aminte! Cât de des v-am adunat? Cât de des am vrut să fac din locul acesta o grădină în care să se adune toate națiunile, dar voi nu ați vrut? Înțelegeți? Vedeți ce va trebui să-și amintească Irod în ziua aceea? Marea șansă pe care a avut-o, dar a refuzat-o. Acolo, undeva pe tărâmurile celor pierduți, în seara aceasta își amintește ce a făcut în ziua aceea în legătură cu aceasta, dar este prea târziu.

Nu lăsați să fie prea târziu și pentru noi, fiindcă acesta este timpul când suntem vizitați de El. Să ne amintim de Hristos, de faptul că El este Același ieri, azi și în veci, așa cum scrie în Evrei 13.8. Nu așteptați până când ajungeți pe tărâmul celor condamnați, în dimensiunea din care nu mai puteți merge în prezența lui Dumnezeu, când timpul vostru pe pământ este gata și când, cu groaza coșmarului, vă veți aminti că ați avut această șansă, dar ați respins-o.

Tinerii să ia bine aminte la ceea ce spun. Fiecare dintre voi să ia aminte la aceasta. Țineți minte că Irod nu s-a gândit serios la lucrul acesta. În ziua când a fost singura lui șansă de a vorbi cu Isus, el a căutat doar amuzament și distracție, a vrut să-L

vadă pe Isus făcând un șiretlic, să scoată un iepure din pălărie sau ceva de felul acesta. De ce? Fiindcă se gândea că Isus era un fel de magician.

„Am auzit că poți face glume. Să vedem ce șiretlicuri știi să faci!”

Dați-mi voie să vă spun aceasta cu respect. De câte ori unii așa-ziși predicatori din ziua de astăzi, au spus: „Dacă este Duhul Sfânt, dacă credeți că El lucrează și astăzi la fel ca la început, vreau să văd că-l luați pe bărbatul de aici sau pe femeia aceea și faceți ceva cu el!”

Realizează ei că sunt purtați de același duh care l-a spus odinioară lui Isus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, fă pâini din pietrele acestea?” Sau: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, spune-ne cine Te-a lovit peste cap!”? Vedeți? l-au învelit ochii ca să nu vadă, după care au trecut bățul de la unul la altul, l-au lovit peste cap și l-au zis: „Dacă ești profet, spune-ne cine Te-a lovit și atunci vom crede! Spune-ne, dacă ești Fiul lui Dumnezeu. Noi suntem sinceri în inimile noastre deci, dacă ești Fiul lui Dumnezeu, dă-te jos de pe cruce și vom crede.”

Mă întreb dacă mulți dintre bărbații, femeile, tinerii și bătrânii din aceste zile nu sunt în aceeași poziție ca aceia? Într-o zi, vă veți aminti că ați fost în prezența Lui, la Fântâna Sa, dar ați dorit să vedeți un șiretlic, ceva care să vă amuze: „Aceasta m-ar face să cred. Vreau să simt un fior pe spate și să fac cutare și cutare lucru, și atunci voi crede.” Ce este aceasta? O senzație; este idolatrie curată!

Odată, Isus a pus o întrebare pe care aș vrea s-o pun și eu bisericii în seara aceasta. El le-a zis: „De ce Mă numiți Domnul vostru dacă nu faceți lucrurile pe care v-am poruncit să le faceți? De ce Mă numiți Domnul vostru dacă nu țineți Cuvântul Meu? De ce Mă numiți Domnul vostru dacă negați lucrurile pe care v-am poruncit să le predicați și să le învățați?” De ce fac ei aceasta? De ce se poartă așa? Pentru că între ei și Cuvânt este o tradiție denominațională, și orice stă între voi și Dumnezeu este un idol, din cauză că ia locul Lui.

De ce Îl numiți „Domn” dacă nu-L ascultați? „Domn” înseamnă „Stăpân, Cel ce deține proprietatea și stăpânește.”

Dacă eu sunt proprietatea Domnului, dacă sunt al Lui, fiindcă El m-a întors de pe calea greșită pe care mă aflam și m-a chemat cu un scop, ce altceva pot să fac decât să împlinesc voia Sa, așa cum a făcut și Pavel? Ce altceva pot face decât să țin Cuvântul Său? „De ce Mă numiți Domnul?”

Vreau să vă mai amintesc un bărbat, ca să vedem ceva în legătură cu el. De ce trebuie să-și amintească Iuda de Isus? Întreb aceasta pentru că tema noastră este „Să ne amintim de Domnul”. În seara aceasta și până când nu va mai fi, Iuda trebuie să-și amintească faptul să și-a vândut dreptul de întâi născut, că L-a vândut pe Isus pentru un câștig personal. Noi îl ridiculizăm pe Iuda și spunem că a fost un individ rău și murdar care nu poate fi acceptat nicăieri și care a pierdut dreptul la Rai. De ce? Pentru că L-a vândut pe Domnul Său după ce a avut șansa să fie un ucenic al Său, un apostol, de cea mai înaltă chemare din Biblie, mai mare decât însărcinarea unui profet. A avut oportunitatea să fie un apostol al Domnului, dar și-a vândut dreptul acesta pentru un câștig personal, iar acum trebuie să-și amintească tot timpul acest lucru. Aceasta trebuie să-și amintească în legătură cu Isus: că L-a vândut pentru un câștig personal.

Mă întreb cât de mulți sunt cei care stau în seara aceasta la amvon, poartă o robă de corist sau ocupă funcția de diacon, de casier, sau este privit ca un om de încredere, predică de la amvon sau are o altă slujbă în biserică, și cu toate acestea își vinde șansa pentru un câștig personal sau pentru renume: „Sunt doctorul Cutare, episcopul Cutare sau Cutare.”

Un bărbat mi-a spus odată: „Cred că acesta este Adevărul, dar dacă L-aș predica, aș ajunge cerșetor pe stradă.”

Vă amintiți de tânărul bogat și de cerșetorul Lazăr? Unde au ajuns fiecare dintre ei când au trecut în veșnicie? Deși în viața aceasta, unul era cerșetor, iar celălalt era

un om bogat, când au trecut dincolo, cadrul s-a schimbat și amândoi și-au putut aminti de El.

În seara aceasta, mulți oameni spun că Iuda L-a vândut pe Domnul Isus pentru un câștig personal, dar câți sunt aceia care fac același lucru astăzi? Câți îl vând din același motiv?

Preoții din ziua aceea, își vor aminti că și-au pierdut șansa de a fi cu El, că au pierdut șansa de a fi slujitorii Lui, apostolii Lui, de a fi un mântuit al Lui. Ei și-au vândut șansa din pricina otrăvii invidiei, fiindcă L-au urât din pricina învățaturii Sale. Când a avut doar doisprezece ani, El i-a uimit pe toți cu cunoștința și înțelepciunea Sa, dar cu toate acestea nu au putut recunoaște că El era Mesia. Ei nu puteau face lucrările pe care le făcea El și se temeau că își vor pierde prestigiul și credibilitatea în fața oamenilor, așa că au preferat să vândă șansa pe care o aveau. Acesta este motivul pentru care sunt la fel de vinovați ca și Irod.

De același lucru se fac vinovați membrii bisericii de astăzi. Ce a însemnat faptul că au avut mai multă încredere în denominațiunile lor și s-au temut pentru prestigiul lor și că vor fi dați afară din sinagogi? Idolatrie! Ei au adorat crezul sau religia unei biserici ca pe un idol, în loc să accepte Cuvântul viu care era manifestat înaintea lor. Ei au văzut chiar Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că Biblia spune: „...*ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre...*” Deci, ființele umane au pipăit Cuvântul literal viu și manifestat al Dumnezeului celui viu, dar au lăsat ca tradițiile și crezurile, ca spălarea ulcioarelor și a paharelor, să stea între ei și El. Da. Ce era aceasta? Vătămare. Ei se simțeau răniți, vătămați, de Evanghelia curată, clară și sfântă pe care o învăța El și care era Cuvântul Tatălui. Erau invidioși pe El și se simțeau răniți de ceea ce spunea El. Acesta este motivul pentru care, cât timp vor avea o amintire referitoare la El, chiar fiind în iad, aceea va fi cu privire la felul cum L-au respins.

Voi spuneți: „Oh, aceia erau fariseii!”

Aici în biserică obișnuia să vină o doamnă micuță care a căzut din credință. Cred că mulți dintre voi o cunoașteți pentru că locuiește în josul străzii. De fiecare dată când ne întâlnim, ea vine la mine și îmi spune: „Frate Bill, roagă-te pentru mine fiindcă am căzut din nou.” Eu am văzut-o bucurându-se și dansând în Duhul, am văzut că Duhul lui Dumnezeu era peste ea, apoi a căzut. De curând, a fost internată în spital și toți credeau că este pe moarte. Atunci a trimis după mine ca să merg să mă rog pentru ea. Femeia aceasta și soțul ei au fost foarte buni cu soția mea în vremea când era o fetiță săracă și zdrențuroasă. Îi cumpărau câte o rochiță și alte lucruri ca s-o ajute să meargă la școală. Indiferent cât de mic este ajutorul pe care-l dați cuiva, este imposibil să faceți ceva pentru Dumnezeu fără ca El să nu-Și amintească, deoarece este scris că: *„...ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”* Binele pe care-l faceți se va întoarce ca pâinea aruncată pe ape.

Deci, această sărmană femeie căzută, zăcea acolo plângând și ținându-mă de mână, iar eu i-am zis: „Mă voi ruga pentru tine, soră.”

În patul de lângă ea era o femeie care stătea cu brațele încrucișate și se uita la mine. Alături de ea stătea fiul ei, un băiat de vreo douăzeci de ani care arăta modern ca un ricky. Nu spun aceasta ca o batjocură la adresa celor care se numesc Ricky, dar să știți că în trecut nu ați fi putut auzi niciodată un asemenea nume. Numele acestui timp sunt „Elvis” și „Ricky”. Dacă aveți un copil care se numește așa, schimbați-i numele, numiți-l altfel.

Femeia aceea stătea și se uita la noi, și când mi-am plecat capul ca să mă rog pentru sora bolnavă, a spus:

„O clipă! Trage perdeaua...”

„Voiam doar să mă rog pentru doamna,” am răspuns eu. „Nu ești credincioasă?”

„Sunt metodistă și vreau să tragi perdeaua.”

„Bine, doamnă”, am răspuns și am tras perdeaua. Vedeți, este același lucru ca în trecut. Ei se simt prejudiciați. De unde a știut femeia aceea ce fel de predicator eram eu? Nu am văzut-o niciodată până atunci, dar probabil cineva i-a spus că eu cred în vindecarea bolnavilor și a fost învățată împotriva acesteia. Astfel, nu a vrut să aibă nici o legătură cu aceasta, și-a spălat mâinile; i-a fost teamă că ar putea cădea și peste ea, dar nu vă faceți griji, căci nu o va atinge și nu-și va putea spăla mâinile așa cum nu a putut să și le spele nici Pilat.

Aceasta nu spune nimic rușinos despre metodiști, fiindcă este vorba de o singură femeie. Vedeți? S-ar putea să fi fost doar atitudinea ei. Eu nu cred că toți metodiștii sunt așa deoarece m-am rugat pentru mulți dintre ei. Am fost chemat de multe ori să mă rog pentru ei și au fost făcute multe semne și minuni în mijlocul lor. Deci, nu sunt de vină oamenii din acele biserici, ci sistemul în care sunt prinși. Dar femeia aceea era una ca cei de care v-am spus. Adică cum? Plină de otrava invidiei și posedată de diavolul. Aș putea să vă mai spun ceva.

Odată, s-a ținut o adunare aici, în oraș, și cineva m-a întrebat de ce nu am fost chemat și eu. Voi trece peste aceasta pentru că sunt acasă, dar vreau să spun că nu a fost nici un alt motiv decât invidia și crezurile, care sunt idolatrie.

Cum am vrea să-i îmbrățișăm pe toți, dar trebuie să te abții! Și Isus a vrut să facă aceasta. Țineți minte că într-o zi va trebui să vă amintiți de aceasta. Cu siguranță. Îmi amintesc de o mărturie care a fost adusă de curând.

Un predicator era în lift și mergea în sus, aici în clădirea Heyburn. Împreună cu el, în lift, erau încă trei bărbați dar nu știau că el era predicator. Toți au coborât din lift la etajul opt, iar unul dintre bărbați s-a uitat la predicator și i-a zis:

„Știi ceva? Cred că acesta este cel mai apropiat loc de ceruri în care vom putea

ajunge vreodată.”

„Probabil ai dreptate”, i-a răspuns predicatorul. „Cât timp ne încredem în valorile noastre, acesta este cel mai apropiat loc de ceruri, în care vom ajunge vreodată.” Așa este.

Cât timp te încrezi în ceea ce faci, îți vei aminti doar ceea ce ai făcut tu, dar eu vă spun că majoritatea dintre noi știm că nu am făcut nimic și că nu merităm nimic. Astfel, predicatorul acela a spus: „Dacă ne încredem în puterile noastre, acesta este cel mai înalt loc în care vom putea ajunge vreodată.” Dacă ne încredem în noi și în puterile noastre, vom ajunge doar până aici. Dar vreau să vă spun ceva: dacă uit ce am fost eu și îmi amintesc Ce este El, dacă îmi pot aminti de Isus, dacă mi-L amintesc pe El la Calvar, dacă îmi pot aminti ce a făcut El pentru mine, dacă îmi pot aminti ceasul în care mi-a spălat păcatele și mi-a dat Duhul Sfânt să mă călăuzească, atunci sunt ridicat deasupra oricărui lucru care ține de pământul acesta. Sunt ridicat deasupra oricărui lucru pământesc și dus în locurile cerești în Hristos Isus, unde pot avea părtășie cu El. Acolo, în prezența Lui, uit ceea ce am fost odată și toate păcatele mele pentru că au fost aruncate în Marea Uitării; uit tot trecutul meu și îmi amintesc că El m-a făcut al Său prin propria Sa moarte. El a luat locul meu, iar eu care nu aveam nici un drept de a merge în altă parte decât în iad, am fost salvat. El a mers în iad în locul meu și m-a ridicat de acolo. Și ce a făcut? Prin harul Său măreț, ne-a ridicat și a făcut din noi fii și fiice de Dumnezeu, așa că acum stăm și ne bucurăm în locurile cerești în Isus Hristos și ne amintim de Cel care ne-a adus în siguranță până acum. Prin faptul că în sufletele noastre pulsează credința, ne adunăm împreună prin har și știm că El ne va lua. Mai mult, prin ochii credinței vedem împlinirea cuvintelor Sale: *„...pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.”*

Cu aceasta în minte, stau în adunarea în care este prezent Duhul Sfânt și unde suntem ridicați pentru a sta în locurile cerești în Hristos Isus. Aștept cu nerăbdare clipa când viața aceasta umană trecătoare care depinde de bătaia unei inimi muritoare, se va opri, va fi schimbată și va primi o inimă care va bate veșnic, prin Duhul Sfânt, fără boală, fără neazuri, fără să mai îmbătrânească sau ceva de felul

acesta.

Amintiți-vă de Isus! Când vasul cu făină vi se golește și făina se termină, amintiți-vă de Isus! Când medicul vă spune că nu mai este nici o șansă, amintiți-vă de Isus! Când diavolul vă ispitește, așa cum cântăm în cântarea de încheiere:

„Când Ispitele se adună în jurul nostru,

Pronunță acel Nume în rugăciune!”

Amintește-ți de Isus, amintește-ți că El va veni din nou. Același Isus care S-a înălțat de lângă noi, Se va întoarce înapoi în același fel în care a plecat. Amintiți-vă că El Se va întoarce pentru ai Săi.

Să ne rugăm cu capetele plecate.

Vreți să vă amintiți de El, după ce ați auzit acest Mesaj micuț care tocmai a ajuns în inimile voastre? Vreți ca El să-Și amintească de voi? Dacă doriți aceasta, ridicați mâinile și spuneți: „Doamne, amintește-Ți de mine.” Spuneți la fel ca poetul care a zis: „Adu-Ți aminte de mine când lacrimile curg.”

Tatăl nostru ceresc și sfânt, ne-am bucurat atât de mult de prezența Duhului Sfânt, în timp ce ne-ai arătat Cuvântul Vieții, și ne-am amintit de groapa în care eram afundați și din care am fost scoși acum și modelați, schimbați în copii ai lui Dumnezeu, prin harul lui Isus Hristos.

Eu mi-am amintit de El când medicul s-a uitat la mine și a spus: „Mai are doar câteva minute!” Mi-am amintit de Isus și am alergat la altar implorând milă, fiindcă sufletul îmi era împovărat, și când am făcut aceasta, toată apăsarea aceea m-a

părăsit. Isus mi-a luat toată povara.

Cu câteva luni în urmă, am vrut să probez țeava unei arme și am tras la țintă, iar Satan a zis: „Aceasta este șansa mea!” Astfel, când am tras, arma a explodat în mâna mea, iar schijele și resturile armei au zburat pretutindeni în jurul meu. Nu am mai văzut nimic, iar sângele țâșnea din fața și din mâinile mele, dar îmi amintesc că Isus a fost acolo. M-au dus la medic, și după ce m-a examinat, acesta a spus: „Singurul lucru pe care pot să-l spun este că Domnul a fost acolo ocrotindu-și slujitorul pentru că, în mod normal, într-o asemenea explozie, ar fi trebuit să fie făcut bucățele.”

Oh, Doamne, ne amintim de aceste lucruri și venim la Fântâna plină cu sângele ce curge din venele lui Emanuel! Binecuvântează-ne, Doamne, în timp ce stăm împreună în seara aceasta, fiindcă Tu cunoști scopul și țelul fiecărui suflet care a ridicat mâna. Tu cunoști dorințele și nevoile noastre, și ca slujitor al Tău, vin și eu cu ei, Doamne, și din acest tabernacol ne ridicăm, prin credință, dincolo de nori, de lună, de stele și de Calea Lactee și stăm în prezența lui Dumnezeu. În fața mea se află un altar de aur, iar pe el zace Jertfa de care ne amintim, Isus, care a spus: *„Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da.”*

Doamne, nu îngădui să ne pierdem credința, ci amintește-ne că dacă credem vom primi tot ce cerem, așa cum ne amintim că Isus a murit pentru a ne asigura aceasta, pentru a ne da siguranța biruinței.

Doamne, vedem că prezența Ta este tot mai puternică în clădire. Tu ești Cel care ai făcut aceasta pentru noi, ești Cel care ne-ai ajutat să ne extindem. Noi știm că Tu ești Cel care ne-a dat biserica la început și Te rugăm să binecuvântezi toate aceste eforturi.

Te rugăm pentru păstorul nostru, fratele Neville, slujitorul Tău umil, binevoitor și credincios. El este gata să predice oricând, indiferent dacă stă pe scaunul din spate sau dacă trebuie să curețe biserica. El dorește să Te slujească și să facă voia Ta,

oriunde îl vei chema, de aceea Te rugăm să-l binecuvântezi.

Doamne, eu am trecut prin această încercare mare și grea, dar oamenii aceștia de încredere au stat alături de mine și biserica m-a purtat în rugăciune, și în cele din urmă a venit biruința. O, Doamne, acum mă rog eu pentru ei! Îmi amintesc de ei și sunt sigur că Îți amintești și Tu. Ne amintim de binecuvântările pe care ni le-ai dat și purtăm în inimă Cuvântul Tău, ca să nu ne părăsești și să nu ne uiți.

Faptul că înaintăm în vârstă nu are nimic a face cu aceasta, fiindcă Tu vei continua să-Ți amintești de noi chiar și atunci când nu va mai exista lumea și timpul se va vărsa în veșnicie.

Îmi amintesc Cuvântul care spune: *„Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip. Iată că te-am săpat în mâinile Mele...”* Cuiel au săpat numele noastre în mâinile Lui.

Doamne, noi știm că Tu Îți amintești de noi și Te rugăm să ne ajuți ca cele mai frumoase amintiri ale noastre să fii Tu ca și Salvatorul nostru, Vindecătorul nostru, Împăratul nostru, Iubitul nostru, Viața noastră, Soarele nostru, Tatăl nostru, Fântâna inepuizabilă de dragoste și de har a lui Dumnezeu pentru noi, ființele căzute ale familiei lui Adam. Tată, Te rugăm să ne dai aceasta în timp ce ne predăm Ție și plecăm din tabernacol amintindu-ne de Tine. Amin.

Vă amintiți de El? Îl iubiți? (Adunarea spune: „Amin!”). Cred că după Mesajul pe care tocmai l-am adus, am putea spune la fel ca Pavel: *„...noi... trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.”* În toate lucrurile ar trebui să ne amintim de El. Să nu luăm o decizie până când nu ne amintim de El; să nu facem nimic pentru că va fi o nesăbuintă. Dacă vrăjmașul ne lovește pe-o parte a feței, înainte ca să lovim înapoi, să ne amintim cum a procedat Domnul nostru. Să ne amintim cum a procedat El în orice situație. Dacă trebuie să luăm o decizie, să așteptăm și să ne gândim cum ar proceda El, și așa să procedăm și noi.

Dacă ne pripim, să ne gândim că El nu S-a grăbit niciodată. Înțelegeți? Dacă devenim nerăbdători, să ne amintim că El locuiește în veșnicie și că timpul nu înseamnă nimic pentru El. Cauza și țelul inimii noastre este să ne amintim de El.

Să ne amintim de El, acum, în timp ce cântăm această cântare în Duhul, în prezența Sa: „Eu Îl iubesc!”

Dacă trăiți în dragoste, trăiți în Dumnezeu pentru că Dumnezeu este dragoste și cei care trăiesc în Dumnezeu, trăiesc în dragoste. Înțelegeți? Și dragostea nu este răutăcioasă; dragostea nu este invidioasă și nici îngâmfată. Dragostea nu se poartă necuviincios, ci este întotdeauna blândă, dulce, iertătoare și bună. Indiferent cât de amare sunt celelalte, dragostea rămâne ea însăși. Dragostea este esența harului; dragostea este cea mai înaltă poruncă a lui Dumnezeu pentru noi. Când toate celelalte daruri sau lucruri vor dispărea: prorociile, limbile, tălmăcirea limbilor sau orice altceva, dragostea va continua să dăinuiască și să fie esența tuturor lucrurilor; dragostea nu va dispărea niciodată. Ea este deasupra tuturor pentru că toate celelalte vor cădea. Este decizia Curții Supreme, este liantul care leagă toate lucrurile; este Steaua Polară care îi călăuzește pe navigatori; este Busola care ne ghidează. Dragostea este mai presus de toate. Să ne amintim aceasta în timp ce cântăm: „Îl iubesc!”

Îl iubesc, Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi

Și a cumpărat salvarea mea la Calvar

Îl iubesc, Îl iubesc! Amintiți-vă că El ne-a iubit atât de mult, încât L-a dat pe Fiul Său pentru noi. El a plătit salvarea mea, la Calvar. Să ne gândim la aceasta, în timp ce sora noastră intonează „Îl iubesc!”, și în dulceața părtășiei, în timp ce stăm împreună în locurile cerești în Hristos, să scoatem totul din inimile noastre.

Amintiți-vă că Cuvântul lui Dumnezeu spune aceasta. Eu sunt slujitorul Său și El este aici.

Să dăm deci mâna unii cu alții și să spunem: „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate!” Dacă știți că cineva vă dușmănește, mergeți la el și spuneți-i: „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate!” Faceți aceasta, în timp ce continuăm să cântăm și să dăm mâna unii cu alții.

Vreți să faceți aceasta acum, dulce, în Duhul?

Îl iubesc (Fratele Branham spune: „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Roy”).

Îl iubesc, pentru că El m-a iubit întâi.

Și a plătit salvarea mea. (Fratele Branham dă mâna cu alți frați).

Să cântăm cu capetele plecate:

Îl iubesc, Îl iubesc,

Pentru că... (Amintiți-vă de Isus!)

A plătit salvarea mea, la Calvar.

Să ne plecăm capetele și să fredonăm:

Îl iubesc... Să ne amintim de Isus!

...El m-a iubit întâi,

...La Calvar.

În timp ce sora continuă să cânte dulce și încet, îl voi ruga pe bunul nostru păstor, fratele Neville, să vină și să ne spună ceva. Nu? În ordine.

Atunci, îl voi ruga pe fratele Collins, fratele nostru loial de aici, unul dintre asociați, să vină și să încheie serviciul cu o rugăciune.

Să ne plecăm capetele. Frate Collins...

- **Amin** -